

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:32 | 7:24 | 7:29 | 7:14 **הדלקת נרות**

8:31 | 8:35 | 8:33 | 8:31 **מוצאי שבת**

9:15 | 9:21 | 9:18 | 9:16 **רבינו תם**

משכיל לדוד

מידות טובות נקנים בעמל ויגיעה

וכך אמרו במדרש (במדבר רבה כ): בא וראה מה בין נביאי ישראל לנביאי אומות העולם. נביאי ישראל מזהירין את ישראל מן העבירות ונביאי שעמד מן הגויים העמיד פרעה לאבד את הבריות מן העולם. וכיון שבלעם לא טרח למען השגת מידות טובות, לכן הוא נשאר מסואב במידותיו המגונות.

ולהבדיל בין הקודש לבין החול ובין הטמא לבין הטהור, משה רבנו ע"ה זכה לכל הדרגות העצומות שהיו בו לאחר שטרח ויגע ועמל בעבורן. הוא היה מתלמידי של אברהם אבינו ע"ה אשר מידותיהם יפות והנהגותיהם ישרות, כמאמר התנא (במסכת אבות ה, יט) שמי שיש בו עין טובה רוח נמוכה ונפש שפלה הוא מתלמידי אברהם אבינו, ומשה רבנו מסר נפשו ועבד על עצמו כדי להשיג את המידות הטובות הללו.

כבר מקטנותו כשגדל כבן מלך בביתו של פרעה הרשע לא הלך משה בגדולות, ובראותו את עוניים של אחיו המשוועדים תחת יד פרעה היה מפשיט את בגדי המלכות מעליו ומטה שכם לעזור להם, והיה מנחם אותם ומדבר על ליבם ואומר להם "מי יתן מותני תחתיהם". כך נטע משה בליבו את מידת החסד וכן מידת הענווה הייתה נזר לראשו והמידות הטובות השתרשו בליבו ונעשו כחלק בלתי נפרד מאישיותו, כי טרח ויגע בהן להשיגן ומכוח אותן מידות נאצלות זכה משה רבנו ע"ה ליראת שמים טהורה ולקרבה יתרה לה' יתברך יותר מכל בן אנוש אחר.

לכן אמרו חז"ל (ברכות סד, א) תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם שנאמר "וכל בניך לימודי ה' רוב שלום בניך" - אל תיקרי "בניך" אלא "בוניך". תלמיד חכם העמל בתורה הקדושה לשם שמים וטורח בתיקון מידותיו ומבקש תמיד לקנות לנפשו מידות טובות וישרות, הוא בגדר 'בונה', בכל דבר אשר יזו הקדושה תיגע - מובטח לו שייבנה ולא יצאו חלילה תקלה או חורבן מתחת ידיו. הוא אינו צר עין ולעולם לא יקנא באיש או בטובה שהעניק הקב"ה לחברו, אדרבה שש ושמח הוא לראות בטובת חברו ותמיד יחפוץ לסייע בידו ולהוסיף לו טובה על הטוב שהוא מנת חלקו, כי מידות נעלות מפארות אותו מכח עמלו בתורה וביראת שמים טהורה ובתיקון המידות.

לכן הוא נקרא 'בונה', כיון שרק תועלת וברכה תצמח לאלו הבאים במחיצתו. אולם בלעם הרשע מעולם לא עבד על עצמו ולא טרח לתקן את מידותיו, כי טוב היה לו להמשיך כך בשרירות ליבו ולמלא ליבו בגאווה ובגסות הרוח מתוך חיי הפקרות והוללות.

ועל כל אדם לדעת כי אם רק יחל הוא במשימה וישתדל לקדש את עצמו ולטהר ליבו, רעיוניו ומחשבותיו ויתרחק מן הכיעור ומן הדומה לו - הרי ודאי שהקב"ה יעזרהו ויסייע בידו לעלות במעלות הקדושה והטהרה. אך עליו עצמו מוטלת המשימה להתחיל בכך ויראה את נכונותו להתמסר לעלייה רוחנית באמת ובתמים מתוך התקדמות ביראת שמים, ואז מובטח לו שהקב"ה יאה בעזרו לתומכו ולסייעו בדבר, כי הבא להיטהר - מסייעין בידו.

"לא תאר את העם כי ברוך הוא" (במדבר כב, יב)

חז"ל אומרים שלא היה לישראל שונא גדול כבלעם הרשע אשר ביקש להכחידם בקלותיו ולהשמידם, והקב"ה רוב רחמיו עלינו מנע ממנו זאת ונתן בפיו חכה ורסן שלא יוכל לקלל. וכשנוכח לראות שאין בידו לקלל ביקש לברכם אמר לו הקב"ה הם אינם צריכים לברכתך "כי ברוך הוא" משל אומרים לדבורה לא מעוקצך ולא מדובשך (רש"י).

וכמוכן שגם כשביקש לברכם לא הייתה כוונתו לברכה, אלא במחשבתו התכוון לקללה וכל הברכות שביקש להוציא מפיו לא היו אלא קללה לישראל ולכן סתם הקב"ה את פיו.

ומניין באמת נבעה השנאה התהומית שרחש בלעם לעם ישראל, מדוע כה תיעב בלעם את ישראל עד כי ביקש להשמידם?

אמרו חכמינו ז"ל (אבות ה, יט) כל מי שיש בו שלשה דברים הללו הוא מתלמידי של בלעם הרשע - עין רעה, רוח גבוהה ונפש רחבה. וראש למידותיו הקלוקלות של בלעם הייתה עין רעה, מידת צרות העין היא זו שהייתה בעוכריו ומי שיש בו מידה מגונה זו, קשה לו לראות בהצלחת חברו ואין הוא מסוגל להשלים עם הצלחתו ושגשוגו של זולתו. וגם בלעם הרשע שעינו הייתה צרה לא יכול היה לראות בהצלחת עם ישראל וליבו דאב עליו בראותו שהקב"ה מלווה את עמו על כל צעד ושעל ודואג לכל צרכיהם ומשגיח עליהם בהשגחה פרטית ומנהיגם בדרך ניסית כאשר יישא האומן את היונק, וקשה היה לו לקבל זאת ולכן שנאה איומה בערה בליבו לעם ישראל וביקש להשמידם.

ולכאורה יש להבין - אם היה בלעם כה רשע, הרי כיצד זכה לדרגת נבואה? הכתוב אומר עליו (במדבר כד, טז) "יודע דעת עליון", ואמרו חז"ל (סנהדרין קה, ב) שידע לכוון את השעה שהקב"ה כועס בה וידע את העתידות ואף הגיע לדרגתו של משה רבנו ע"ה בנבואה, וכמו שנאמר (דברים לד, י) "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה" ודרשו חז"ל (בספרי) בישראל לא קם, אבל באומות העולם - קם.

ואם כן כיצד יתכן שעלה בלעם לדרגות כה נשגבות בשעה שהיו בו מידות רעות ומגונות ושנאה תהומית הייתה בליבו על ישראל וכן היו מעשיו תועבה גמורה בדרגה מאוד שפלה. ואם לדרגות רשעות שכאלו הגיע בלעם, הרי מניין זכה למעלת הנביאות?

והתשובה היא פשוטה וברורה. בלעם הרשע לא עבד על עצמו בכדי להגיע לדרגות נשגבות שכאלו. הוא קיבל אותן במתנת חנים מבלי עמל וללא טרחה מצידי, מעולם לא איוותה נפשו לקדש עצמו ולא ניסה לטהר את רעיוניו כדי לזכות להגיע לדרגה רוחנית כלשהי, אדרבה - מידות רעות היו נטועות בו ופריקת עול כאשר הלך שולל בעצת יצרו הרע בדרך התועבה. ובכל זאת מאוצר מתנת חנים זיכה אותו הקב"ה לנבואה והעלה אותו בדרגות נפלאות, והכל בכדי שאומות העולם לא יבואו בטענות שווא.

וכדברי רש"י (במדבר כב, ה) וזה לשונו: "ואם תאמר מפני מה השרה הקב"ה שכנינו על גוי רשע? כדי שלא יהיה פתחון פה לאומות לומר אילו היו לנו נביאים חזרנו בתשובה העמיד להם נביאים והם פרצו גדרו של עולם". עד כאן לשונו.

הילולא דצדיקא

- יז - רבי שמעון ביטון אב"ד מרסיל - צרפת
- יח - המהר"ל מפראג
- יט - רבי בן ציון אבא שאול ראש ישיבת 'פורת יוסף'
- כ - רבי חיים שאול קרליץ
- כא - רבי רחמים נהורי אב"ד פריז
- כב - רבי מנוח הענדל מח"ס 'חכמת מנוח'
- כג - רבי משה קורדובירו מח"ס 'תומר דבורה'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

הגנב שביקש רוח הקודש

פרשת בלק, בשונה משאר פרשיות התורה, אין בה שום הפסקה, לא פתוחה ולא סתומה, המבדילה בין עניין לעניין.

וכל כך, מבאר רבינו ה'חפץ חיים', כי אמנם בלעם נביא היה ונבואתו מהשראה עילאית, אולם לא היו בו את אותן סגולות הנעלות והמידות הטובות של נביאי ישראל. דברי הנבואה לא השפיעו עליו, הוא לא התבונן בהם ולא למד מהם כלום. והרי לפי חז"ל (ב'ילקוט שמעוני') "היו הפסקות משמשות ליתן ריווח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה", אבל אותו רשע היה נסחף והולך בשטף דברי נבואתו בלי בינה ובלי דעת, לכן כל הפרשה היא בלי הפסק אחד.

סיפר המגיד מישירים הגאון רבי יעקב גלינסקי זצ"ל, בשם הסבא מנובהרדוק זצ"ל: היה פעם שמש נאמן שניקה את בית המדרש בשעת לילה מאוחרת, לאחר חצות. והנה, לפתע, הבחין כי הגנב של העיר נכנס בשקט בשקט לבית הכנסת. הגנב לא הבחין בו. השמש התכופף מיד מתחת אחד השולחנות להביט בעקבותיו ולתפוס אותו בגנבתו 'על חם', אחת ולתמיד!

ואז רואה השמש, והנה הגנב ניגש לארון הקודש, מנשק את הפרוכת ומתחיל לבכות! השמש לא הבין מה קורה כאן, מה קרה לגנב שהגיע לארון הקודש, אולי הגנב הניח בבית ילד חולה ושמא קרה משהו אחר.

השמש המתין אפוא בסבלנות לשמוע מה בפיו, אלו בקשות ישמיע, והנה הוא שומע:

"ריבוננו של עולם! ריבוננו של עולם! - תן לי רוח הקודש!" יותר הוא לא הצליח לשמוע...

אחרי שעזב את ארון הקודש, לא יכול היה השמש להתאפק, יצא מהמחבוא ודילג אחרי, פנה אליו בחשיכה: ר' יהודי, אף אחד לא נמצא כאן, רק אני ואתה, שמעתי שהתפללת, אנא, תסביר לי, מה התכוונת בבקשותיך? תאמר לי את האמת, האם השתגעת וכי רק רוח הקודש חסרה לך?... מה קרה לך ידידנו הגנב?...

ענה לו אותו גנב: מה אתה לא מבין. מי כמוך יודע מה זה לילה חורפי קשה, כמה קשה לפרוץ לבית סגור ומסוגר, אני ממש מוסר את עצמי ועד שאני כבר בפנים, מאותו רגע חיפוש הארנק של בעל הדירה כל כך קשה, חיפוש בחורים ובסדקים מתוך פחד ואימה עד כי רק אנשים בודדים מסוגלים לעמוד בפחד כזה. פחד ומתח... ואילו היה לי רוח הקודש הרי הייתי יודע היכן טמונה הכספת - ופונה ישר אליה וחוסך את כל הצער החולף על ראשי...

ואז סיים הסבא מנובהרדוק ואמר:

אותו דבר היה אצל בלעם הרשע. הוא אמנם זוכה לדבר עם הקב"ה, הוא זוכה שהקב"ה שם לו את דבריו בפיו, הוא זוכה לנביאות לרוח הקודש. אבל מה הוא עושה עם זה? מקלל, מנסה להרוויח כסף בכל מיני דרכים וערמומיות. ובמקום לנצל את הנבואה ששרתה עליו, הוא הולך ומוכרה בניזיד עדשים, כאותו גנב שהולך להתפלל להקב"ה שיהיה לו רוח הקודש... ואם יהיה לו רוח הקודש מה הוא יעשה בה, שטויות!

כמה מוסר השכל אנו צריכים ללמוד מכך לנצל את כוחותינו וללמוד משהו מאותו טוב שהקב"ה משפיע עלינו, ולא ללכת בדרכי בלעם שכבר זכה להשראה מלמעלה, אבל לא ידע לקחת אותה לכיוון הנכון...

חיים מתוך מטרה

באחד מביקוריי בארץ ישראל הזדמנתי לירושלים עיר הקודש בשעה שנערך בה מרתון ריצה.

תוך כדי המרתון הבחנתי באנשים רבים שרצים ורצים. עמדתי מהורהר ושאלתי את עצמי - להיכן הם רצים? הרי נאמר במפורש "עומדות היו רגלינו בשערייך ירושלים" (תהילים קכב, ב).

אמנם לפני שנים רבות היו היהודים רצים לבית המקדש מקום השכינה, אולם בימינו כשחורב בית המקדש ובוטלו הקורבנות ואף אש התמיד כבתה - להיכן יש לרוץ בעיר חרבה זו? וכי מרתון הריצה מוסיף לקדושתה של העיר או שמא מדגיש עוד יותר את חורבנה?

כך הפכתי בדעתי שוב ושוב וניסיתי להבין את המטרה והתכלית שלשמה משתפתי המרתון רצים, עד שהגעתי למסקנה שמעשיהם נעשים

ללא מטרה כלל. ריצתם חסרת מטרה ויעד, וכל כולה משמשת להגברת החומריות והגשמיות בתוכם. עלינו לדעת כי חיים ללא תורה - הם חיים נטולי מטרה.

פגשתי בחיי עשירים רבים שנראה היה שהשיגו את כל תאוותיהם בעולם הזה, אולם עדיין היו חסרי סיפוק ושמחת חיים. ולמרות שבמשרדיהם המכובדים הציגו לכולם שהם מאושרים בחייהם - הם היו לקוחותיהם הקבועים של פסיכולוגים ידועי שם ורופאי נפש.

סיפוק עצמי יכול למלא את האדם אך ורק לאחר השגת מטרה ערכית. בחייו של יהודי - רק עיסוק בתורה ובמצוות יביאו אותו לידי סיפוקו. כי חיים של תורה הם חיים עם מטרה, והם תכליתו של האדם בעולם. "עץ חיים היא למחזיקים בה, ותומכיה - מאושר".

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"והיה שארית יעקב" (מיכה ה-1)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על חסדי השי"ת שעשה עם ישראל, בכך שנתן בלבו של בלעם לברך את ישראל, שהוא מענין הפרשה כשבלק מלך מואב ובלעם הרשע ביקשו לקלל את עם ישראל, ולבסוף נמצא מברך.

נצור לשונך

שבח הבא לידי הפסד

תולה ארץ על בלימה

יש לאדם ליהזר מלשבח את חברו בשבח הבא לידי הפסד, כענין האורח, שיצא ברחוב העיר ויפרסם לכל, את אשר גמלו בעל הבית טובה באכילה ושתיה וטרח לפניו הרבה, כי על ידי זה יתלקטו אנשים ריקים ויסורו אל בית בעל הבית ויכלו את ממונו. ועל כך נאמר (משלי כז, יד), "מברך רעהו בקול גדול בבקר השכם - קללה תחשב לו".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

להתפעל - כן. להשתנות - לא

בלעם הרשע מתפעל מבני ישראל ואומר (שם כד, ה) "מה טבו אהליך יעקב".

אומרת הגמרא (סנהדרין קה, ב) אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שישראל יושבין בהן ועוסקים בתורה.

ההתפעלות הזו של בלעם דומה מאוד לפליאתם והשתוממותם של אנשים רבים הבאים לבקר במוסדות תורה ובישיבות.

האנשים הללו, שזו להם הפעם הראשונה בחייהם שבה הם נפגשים עם עולם התורה מקרוב ורואים לנגד עיניהם מאות אברכי כולל, או בחורי חמד יושבים והוגים בתורה הקדושה, מתוך ריתחא דאורייתא ומתפלפלים בהוויות דאביי ורבא בעזו ותעצומות.

באותה שעה נקל לשער כמה נפעם ליבם מזאת והם מבינים מה רב יופייה והדרה של תורתנו הקדושה, כמה כבוד ורחשים הם באותה השעה ללומדי התורה ולנושאי דגלה, ולכל אלו הממיתים עצמם באהלה של תורה תוך שהם זונחים מאחרי גוים את כל תענוגות תבל.

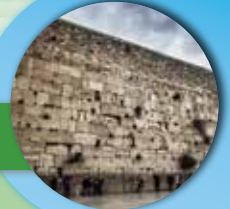
אך אם המחזה הנפלא הזה כה נגע לליבם, מדוע לא מותיר הוא את חותמו לאחר מכן? שהרי התפעלותם הרבה של האנשים הללו דועכת ופגה לאחר זמן מה, והם אינם באים אף הם להסתופף בין כתלי הישיבות והכוללים? מדוע אכן לא חל בהם כל שינוי מהותי?

אלא התשובה היא פשוטה וברורה, כי זוהי דרכו של היצר הרע. אומנם נכון, הוא מניח לאדם להתפעל ולהתפעם ממה שראות עיניו, אך הוא אינו מתיר לו לעורר את רגשותיו הפנימיים החבויים יותר, את אותם רגשות שיחוללו בו שינוי אמיתי, כל זאת כדי שלא יחפץ ללכת בדרך הזו. ועל כן רואים עד כמה קשה לאדם להשתחרר מהרגליו הרעים, וכמה נוח לו להמשיך לילך אחר שרירות ליבו כפי תאוות נפשו מבלי שירבץ על שכמו עול של תורה ומצוות. וכך נותר הוא בדרכו הקלוקלת מבלי לתקן מאומה.

וכך הוא הדבר לגבי בלעם הרשע, הוא התפעל מאוד מעם ישראל וכשראה אותם יושבים אגודות אגודות ועוסקים בתורה יצאה מפיו הקריאה "מה טבו אהליך יעקב", אך כשלעצמו - לא היה מוכן הוא להשתנות. קשה היה בעיניו ובלתי אפשרי מבחינתו, להיות כפוף לחוקי התורה ולנהוג על פי מצוותיה. מוטב היה לו להמשיך לנהוג בהפקרות ולילך שולל בעצת יצרו הרע, ואזי מובן מדוע התפעלות זו לא נשאה פירות.

מעניני דיומא

צום הרביעי - י"ז בתמוז

חמשה דברים רעים אירעו בשבעה עשר בתמוז: נשתברו הלוחות הראשונות. בוטל התמיד. הובקעה העיר. שרף אפוסטמוס הרשע את התורה. הועמד צלם בהיכל.

נשתברו הלוחות

בשביעי בסיון לאחר מתן תורה, חזר משה ועלה להר סיני (שעדין היה באיסור גישה לכל העם שהוזהרו עליה קודם מתן תורה) ללמוד מפי הגבורה כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה של תורה, ולקבל את לוחות העדות. כשעלה משה למרום אמר להם לישראל: לסוף ארבעים יום, בתחילת שש (שעות ביום) אני בא ומביא לכם את התורה. והם סבורים שיום הארבעים, בשבעה עשר בתמוז היה.

בשעה עשר בא שטן וערבב את העולם והראה דמות חושך ואפלה, דמות ענן וערפל וערבוביא, לומר, ודאי מת משה, שהרי באו כבר שש שעות ולא בא.

אמר להם השטן: משה רבכם, היכן הוא? אמרו לו: עלה למרום. אמר להם: באו שש! ולא השגיחו עליו. מתו: ולא השגיחו עליו. הראה להם דמות מיטתו. באו לאהרן בערבוביא במהומה ובטרוף הדעת, ואמרו לו: עשה לנו אלהים.

למחרת ירד משה מההר ובשעה שנתן לו הקדוש ברוך הוא למשה את הלוחות, היו סובלין את עצמם; כיון שירד וקרבו אל המחנה וראה את העגל, פרח אותו וכתב מעליהם ונמצאו כבדים על ידיו של משה. מיד - וַיַּחַר אֶף מִטְּשָׁה וַיִּשְׁלַךְ מִיָּדוֹ.

גם בחורבן בית ראשון הובקעה העיר בתמוז, בתשיעי בו. אך מכיון שאין להטריח את הציבור יותר מדי, אין קובעין שני ימי צום סמוכים זה לזה, לכך קבעוהו ביום י"ז בתמוז - לפי שחורבן בית שני חמור לנו יותר.

בוטל התמיד

בימי חורבן הבית הראשון היה מעשה, שבתשעה לתמוז נבקעה חומת ירושלים ופרצו האויבים לתוך העיר ועשו בה שמות, אבל להיכל ה' לא יכלו להיכנס, כי התבצרו בו הכהנים ועשו שם עבודת האלקים עד ליום ז' באב. ואולם כבשים להקרבת התמידים בכל יום, חסרו להם מיום י"ג בתמוז, שלעולם היו בעזרה כבשים מבוקרים ממומים כדי הקרבה לארבעה ימים. מיום י"ג בתמוז ואילך שחדו את החילות שצרו עליהם מבחוץ: שלשלו להם כסף וזהב, והם העלו להם כבשים. וכך היו עושים עד יום שבעה עשר בתמוז.

הובקעה העיר

בחורבן בית שני חומת ירושלים נבקעה ב"ז בתמוז וטיטוס וחילותיו פרצו לעיר. ואילו בחורבן הבית הראשון שבימי צדקיהו המלך, כתוב (ירמיה נב): בַּחֲדָשׁ הַרְבִּיעִי בִּתְשֻׁעָה לַחֲדָשׁ, וַיִּחְזַק הָרָעַב בְּעִיר וְלֹא הָיָה לָחֶם לְעַם הָאָרֶץ. וַתִּבְקַע הָעִיר וְכָל אַנְשֵׁי הַמְּלָחֶמָה יִבְרְחוּ וַיֵּצְאוּ מִהָעִיר לֵילָה וְגו':

ובירושלמי אמרו, שגם בחורבן בית ראשון הובקעה העיר ב"ז בתמוז, אלא שמפני הצרות האימויות שהיו אז, נתקלקלו להם החשבונות וחשבו כי היה הדבר בתשעה בתמוז.

ואף על פי שהקדוש ברוך הוא ידע והנביא ידע, הוא כתב ביד הנביא ירמיהו בתשעה לחדש כפי שסבר העם, כדי להראות שכביכול עמם הוא בצרה, וכביכול, אפילו חשבונותיו שלו נתקלקלו, מה שאין הפה יכול לדבר ולא האוזן יכולה לשמוע.

שרף אפוסטמוס את התורה

מאורע זה שנזכר במשנה, אין פרטיו ידועים מן המקורות הראשונים.

האחרונים משערים שמעשה זה מתייחס לתקופת הנציב הרומאי קומנוס, המעשה היה כשש עשרה שנה לפני המרד הגדול ברומאים. חילותיו של הנציב התגרו ביהודים ובקדשיהם והיו מהומות גדולות ששקטו אחרי כן, ועל אותה עת מספר יוספוס פלביוס:

"ואחרי הפורענות הזאת (כשעשרת אלפים איש נהרגו בהר הבית בגלל מהומה שנגרמה על ידי הרומאים) קמה מבוכה חדשה בגלל מעשה שוד, כי בדרך המלך על יד בית חורון התנפלו שודדים על כבודת סטפנוס, אחד מעבדי הקיסר, וזבזו את כולה. קומנוס שלח את אנשי צבאו אל הכפרים הסמוכים למקום השוד וצִיָּה לאסור את יושביהם ולהביאם אליו, כי מצא בהם עוון שלא רדפו אחר השודדים לתפושם, ואחד מאנשי הצבא תפס את ספר התורה, וקרע אותו והשליכו באש. מכל העברים חרדו היהודים, כאילו היתה כל ארצם לנגדם למאכלת אש. לבשורה הראשונה נזעקו כולם ברוח קנאתם הרבה לקדשיהם, וכחצים עפים מכלי קלע, רצו אל קיסריה לחלות את פני קומנוס לבל ימנע את מעשה נקמתו, באיש אשר הרבה לחרף את אלקיהם ואת תורתם. הנציב הבין כי לא תשקוט סערת העם עד אשר יפייס את רוחו, ועל כן גזרו להביא את איש הצבא ולהעלות אותו לגרדום, בין מערכות המתלוננים עליו, והיהודים שבו אל עריהם".

לפי השערה זו היה אותו מעשה ב"ז בתמוז כמה שנים קודם החורבן השני. ונתחלף שם סטפנוס באפוסטמוס, וחילופי שם כאלה מצויים רבים.

הועמד צלם בהיכל

יש מפרשים, שגם זה ממעשה אפוסטמוס הרשע שעשה באותו יום, בשבעה עשר בתמוז; ויש מפרשים אותו על הצלם שעשה מנשה המלך והעמידו בהיכל, ואותו היום י"ז בתמוז היה גם כן.

הילולא דצדיקיא

ויודעני בבירור שאבא זצ"ל היה חוזר ושונה את הפסוק הזה במשך שנים רבות לפני כל מי שנקרה בדרכו, ודבריו היו סתומים וחתומים ולא ירדתי כלל לעומק הבנתו.

רק לאחר שנים מרובות פקח הקב"ה את עיניי והבנתי בבירור את כוונתו. ונראה לי בסייעתא דשמיא שלכך התכוון אבא זיע"א "ומבשר טוב" זוהי התורה הקדושה שנקראת טוב, שנאמר "כי לקח טוב נתתי לכם תורתִי אל תעזבו" כלומר, כשיבוא מלך המשיח והוא יהיה "מבשר טוב" ונשמע ונתבשר מפיו תורה ונזכה ללמוד ממנו תורת אמת, תורה טהורה וזכה וברה המנופה ב"ג נפה סולת נקייה ללא שום רבב ופגם, הרי כשתורה זו תפרח ותזרח בעולם אז נזכה לבחינת "מלך א-להיך" מכח אותה תורה קדושה שתצא מפיו של מלך המשיח, שאז יהיה ה' למלך על כל הארץ ומלכותו תהיה מושלת בכל, וכל יושבי תבל יכירו וידעו כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת.

כך היה אבא זצ"ל משתוקק ונכסף לביאת המשיח וכל תכליתו בדבר זה הייתה כדי לזכות ללמוד תורה לאמיתה מפיו של מלך המשיח וכדי שמלכות ה' תתפשט בכל העולם, כי זוהי מעלתה של "תורת אמת" שיש בידה לפרות ולרבות ובעקבותיה נוצרים ועולים עוד ועוד חידושים לאור עולם ובכך מתגדל ומתקדש שמו של הקב"ה נותן התורה ומלכותו ניכרת בכל. זכות התורה הקדושה תגן בעדנו ובעד כלל ישראל.

הציפיה לימות המשיח ולמלכות השי"ת ושמו אחד, מילאה את כל ישותו. לא אחת הוא התבטא בכאב ואמר: "אנחנו אמנם גרים במדינת ישראל, אבל מדינת ישראל השלימה תהיה רק כאשר כולם יקבלו עליהם את השם יתברך לאלוקים, וכולם יעסקו בתורה ובמצוות. כי אז יבוא משיח צדקו ויתקן את העולם במלכות ש-די".

"אבל בינתיים די לנו במה שאנו גרים בארץ, בבחינת גר ותושב אנכי עמכם, ויש לנו את הזכות יותר מכל אל שגרים בחוץ לארץ. שכן, הם באמת נמצאים בגלות אמיתית. לא כן אנחנו שזכינו להתקדש בקדושת הארץ ואנו גרים בה. אשרינו מה טוב חלקנו".

רבי משה אהרן זיע"א היה תמיד חוזר ואומר, כי לולא הישיבות והכוללים בארץ הקודש, ולולא התורה שנלמדת בהם, לא היה קיום כלל למדינה. באשר רק התורה מגינה ומצילה מכל הקמים עלינו לרעה, ובפרט בזמנים אלו.

וכדי שתתרבה התורה בעולם, נתן השי"ת סייעתא דשמיא בלבות אנשים להקים את המדינה. ועובדה היא, שעד היום באים מכל הארצות לארץ ישראל כדי ללמוד תורה. להשתקע בה ולחונן את עפרה אבל הצלתה וקיומה הוא מחסדי ה', כמו שנאמר עיני ה' אלוֹקֵיךְ בה מראשית השנה ועד אחרית שנה.

ואמנם, הצדיק רבי משה אהרן זיע"א היה תמיד מתפלל, שהקב"ה יחזיר בתשובה את מנהיגי המדינה, שכן ממש זה עומד אחר כתליו וכו', כי הגאולה כל כך קרובה, ורק אם כולנו נעשה צעד אחד קדימה בתורה ובתשובה ובמעשים טובים, יתגלה לעינינו זה אשר קיינו לו.

כשמו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, הרחיב את הענין של הגאולה הקרובה, הוא סיפר בנועם שיחו ואמר:

זכורני, שפעם קרא לי אדוני אבי רבנו משה אהרן פינטו זיע"א ואמר לי "קח דף ועט וכתוב את החידוש אשר אומר לפניך". ואז אבא זצ"ל הקריא לפניי את הפסוק (ישעיה נב, ז) "מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה אומר לציון מלך א-להיך". והיה אומר את הפסוק פעם אחר פעם. תמהתי ושאלתי את אבא זצ"ל "ומה חידוש יש כאן?" והוא ענה לעומתי "התבונן היטב בפשט הפסוק האם לא מתגלה לעיניך חידוש עצום?!... וכשענית שוב בשלילה, חזר אבא זיע"א ואמר לי שאכתוב שוב את הפסוק, וכך חזר הדבר ונשנה כמה פעמים.

הילולא דצדיקיא

במלאת ל"ג שנים לפטירתו של
האי סבא קדישא, חסידא ופרישא, המנורה הטהורה,
עמוד צלותהון דישראל

**מורנו ורבנו הצדיק
רבי משה אהרן פינטו זיע"א**

עליה לציון ברוב עם
ביום רביעי בלילה וביום חמישי ה' אלול ה'תשע"ח
בבית העלמין "אטרוד"

יהי רצון שתהא טעה זו שעת רחמים ועת רצון
בה תעלה תשובתינו לפני כסא הכבוד
יתקבלו תפילותנו ומשאלות לבנו לטובה וברכה
ויפקדנו בורא עולם בשנת גאולה וישועה, חסד ורחמים
אמן. כן יהי רצון.